ЧУДОМИР
КАЛИМЯВКАТА

chitanka.info

Седим на припек в село пред читалището и разсъждаваме по въпроса за нейно височество царевицата. Отдолу, попрегърбен и накуцващ, се зададе дядо Танко Ташата. Кога бил мъничек някога, не можел да каже каша, а таша и оттогава му останал прякорът за спомен. Пристигна той, приклекна до стената, отръска си калпака и почна:

— Преди малко, кай, като излизах от дома, срещнах стария поп Антон, рошав, бос, по риза, стиснал калимавката под мишница и гони надолу прасето. По едно време се наведе за камък, види се, хвърли го по него, но си изтърва калимавката, която цопна в гьола до бабини Караиванкини и се насади вътре с устата нагоре като полог, та ми дойде на ум:

Едно време хе, на млади години, когато още нямаше железница, ний с каруци превозвахме хора и стоки до Стара Загора, Пловдив и по другите градища. В нашето село имаше над трийсет големи покрити каруци с по два коня и бяхме известни кираджии из цялата околия. Аз също имах два сиви коня като два гривека близнаци. Бях закарал седем-осем души до Пловдив и на връщане натоварих стока — железария, манифактура и какво ли не — за търговците в нашия град. От архиерейското наместничество пък ми бяха поръчали да взема от църковния магазин някакви пакети и оттам взех две големи картонени кутии с някакъв багаж.

Натоварих аз отдолу най-тежките сандъци, после по-леките, най-отгоре сложих кутиите и поех за нашия вилает.

Времето беше тихо, небето чисто, като пометено, само далече над Балкана към Карлово се трупаше една чернилка, ама, рекох си, дано се размине. По едно време подухна ветрец, усили се, чернилката полази по небето: загърмя, чергата, с която бях покрил стоката, се запремята като дрипа, двете кутии се затъркаляха из голото поле и из тях заизскачаха калимавки — една, две, десет, двайсет — хукнаха се надолу, сякаш се надбягваха коя по-рано да се върне в Пловдив.

Бря, ами сега? Хукнах се аз подир тях, настигна едната, сложа вътре един камък да не бяга, догоня друга, сложа в нея буца или каквото ми попадне, погна трета, и с нея същото, докато ги укротих всичките. Поспря се вихрушката. Спрях се и аз да почина, кога ги погледнах, посял съм ги из полето по квадратногнездовия начин. Взех кутиите и почнах да ги събирам една по една. Та думата ми беше тази: тъкмо по това време се запопи и нашия дядо поп Антон и калимавката

му, която падна в гьола преди малко, е от същите, дето ги сях и брах из онова голо поле.

Четирийсет години има оттогава, станала е мазна и свети като лъсната тръба на печка, ама здраво нещо, хей, скъсване няма!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.